

Κατάργηση Μεταξικών Νόμων

Προς:

Υπουργόν Δικαιοσύνης κ. Φίλιππο

Πετσάλνικο Κοιν.:

Υπουργόν Εθνικής Παιδείας &

Θρησκευμάτων κ. Πέτρο Ευθυμίου

ΘΕΜΑ : "Κατάργηση Μεταξικών Νόμων

1363/38, 1369/38 και 1672/39"

Αθήνα, 25 Φεβρουαρίου 2002

Κύριε Υπουργέ,

Επανέρχομαι σε ένα θέμα το οποίο ήδη είχα θέσει στον προκάτοχό σας κ. Μιχάλη Σταθόπουλον με την από 29/11/2000 επιστολή μου και αφορά στην κατάργηση των Μεταξικών Νόμων 1363/38, 1369/38 και 1672/39.

Έχω την γνώμη, ότι χρειάζεται να αναληφθεί πρωτοβουλία προώθησης των διαδικασιών κατάργησης των αναχρονιστικών νόμων περί προσηλυτισμού και ευκτηρίων οίκων που διχάζουν την ελληνική κοινωνία και συγκρούονται, τόσο με τις σύγχρονες αντιλήψεις περί θρησκευτικής ελευθερίας, όσο και με την συνταγματικά κατοχυρωμένη ανεξιθρησκία και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Ο ποινικός διασυρμός ατόμων και ομάδων με βάση την άσκηση των θρησκευτικών τους καθηκόντων, παρά το γεγονός ότι συνηθέστατα καταλήγει σε απαλλαγή και αθώωση των κατηγορουμένων, τελικά αμαυρώνει την εικόνα

της Ελλάδας στον διεθνή χώρο και ιδιαίτερα στους ευρωπαϊκούς οργανισμούς, όπως στο Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στο οποίο συχνά προσφεύγουν οι διωκόμενοι.

Πέραν αυτών, όπως αναφέρεται και στην Έκθεση της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, η αναφορά του νόμου στην «κουφότητα» στην «απειρία» και «πνευματική αδυναμία» των θυμάτων προσηλυτισμού ανάγεται σε συνθήκες μιας άλλης εποχής και υποτιμά το πνευματικό επίπεδο του μέσου Έλληνα πολίτη. Αξίζει να σημειωθεί ότι καμία χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν διαθέτει νομοθεσία απαγόρευσης του προσηλυτισμού ή της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών.

Η Μεταξική Νομοθεσία για την ίδρυση ναών και ευκτηρίων οίκων (α.ν. 1363/38) επιτρέπει μεγάλες παρεμβάσεις των διοικητικών και εκκλησιαστικών αρχών και παραβιάσεις της θρησκευτικής ελευθερίας, όπως κατοχυρώνεται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, η οποία αποκλείει κάθε κρίση εκ μέρους του κράτους για την νομιμότητα των θρησκευτικών πεποιθήσεων ή για τους τρόπους έκφρασής τους.

Όπως σημειώνει ο Συνήγορος του Πολίτη σε σχετικό πόρισμά του «ακόμη και σε περιπτώσεις όπου οι παραπεμπόμενοι κηρύσσονται αθώοι, η ποινική διαδικασία συνιστά αφ' εαυτής έναν μη επανορθώσιμο διασυρμό και θέτει την άσκηση της θρησκευτικής λατρείας υπό το διαρκές φάσμα δικαστικής εμπλοκής και ταλαιπωρίας, παραβιάζοντας την συνταγματική απαίτηση (άρθρο 13 παρ. 2) περί «ακωλύτου». Η θρησκευτική λατρεία, τονίζει ο Συνήγορος του Πολίτη, ακριβώς επειδή απολαύει ειδικών εγγυήσεων, δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίζεται επί ίσοις όροις με οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα υπάγεται, εκ του νόμου, σε καθεστώς αδείας.

Κύριε Υπουργέ,

Το γεγονός ότι η Αθήνα, με 200.000 μουσουλμάνους, είναι η μόνη πρωτεύουσα κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που δεν διαθέτει μουσουλμανικό τέμενος, και η δίωξη της κας Χαράς Καλομοίρη με την κατηγορία ότι επεδίωξε την ίδρυση βουδιστικού ναού χωρίς σχετική άδεια (η ίδια κατηγορηματικά το αρνείται), έχουν έντονα επικριθεί από τον διεθνή τύπο.

Για όλους τους προαναφερθέντες λόγους, εκτιμώ ότι η λήψη γενναίων αποφάσεων για την κατάργησή τους αποτελεί ζήτημα άμεσης πολιτικής προτεραιότητας, προκειμένου να επιτύχουμε την πλήρη εναρμόνιση της ελληνικής νομοθεσίας με το Ευρωπαϊκό κεκτημένο του σεβασμού των θεμελιωδών ελευθεριών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σχετική επιστολή έχω επιδώσει και στον Αρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, προκειμένου να συναινέσει και η Εκκλησία στη κατάργηση των εν λόγω νόμων.

Με εκτίμηση,

Άννα ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ